

Arrest

nr. 168 901 van 1 juni 2016
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Indonesische nationaliteit te zijn, op 30 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 27 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. RONSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt met een toeristenvisum België binnen op 23 januari 2015 en dient een asielaanvraag in op 23 april 2015.

Op 7 oktober 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 oktober 2015 wordt aan verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : M.

voornaam: I.

geboortedatum : 20.03.1982

geboorteplaats: Kediri

nationaliteit: Indonesië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

Op 07 oktober 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs té leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 22 januari 2015 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van drie (3) maand overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Op 10 november 2015 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 7 oktober 2015.

Bij arrest nr. 164 574 van 22 maart 2016 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/82, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten"

In het opschrift van het verzoekschrift in onderhavige zaak wordt niet vermeld welke vordering wordt ingesteld zodat het, gelet op wat voorafgaat, moet worden geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. De beschouwingen van verzoekende partij nopens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zijn dan ook om deze reden niet dienstig.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan belang. Volgens verweerder beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die onder andere gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid, zodat bij een eventuele vernietiging van dit bevel opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden getroffen. Het beroep zou verzoekster bijgevolg geen enkel nut kunnen opleveren.

3.2. Verzoekster voert in haar middelen evenwel de schending aan van een aantal bepalingen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM, kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

Verweerder stelt in zijn exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan:

“Schending motiveringsplicht conform 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van het recht algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging en van het recht te worden gehoord in toepassing van artikel 41 van het Handvest van grondrechten van de Europese Unie, schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel ; schending van artikel 3 EVRM ;

-Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen en internationale rechtsregels de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om de rechten van verdediging te eerbiedigen evenals het recht om te worden gehoord;

Dat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing” (zie Raad van State nr 210.542 van 20 januari 2011) ;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen eist. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat verzoeker de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen;

Dat, om afdoende te zijn, de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn;

Dat het recht te worden gehoord gegarandeerd is in artikel 41, §2, a) van het Handvest van grondrechten van de Europese Unie, volgens welk het recht van behoorlijk bestuur behelst “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”.

Dat Uw Raad heeft besloten in een arrest nr. 126.219 van 25 juni 2014 dat “Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de

zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Dat het recht van verdediging en de hoorplicht eveneens tot de algemene beginselen van behoorlijk bestuur behoren.

Dat Uw Raad heeft geoordeeld in een arrest nr 128.272 van 27 augustus 2014 (§3.4) dat "tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen".

Dat het Hof van Cassatie zich in een recent arrest in een arrest nr 230.257 van 19 februari 2015 zich heeft uitgesproken over de draagwijdte van het hoorrecht bij het intrekken van het verblijfsrecht ;

In bovenvermeld arrest verwijst het Hof van Cassatie naar het recente arrest van het Hof van Justitie C-249/13 van 11 december 2014 dat onder meer bevestigt dat:

"Pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C- 249/13, 11 décembre 2014, XXX, point 34).

Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, XXX, points 36, 37 et 59). »

(vrije vertaling :

Volgens het Hof van Justitie vormt het recht gehoord te worden voorafgaand aan elke beslissing die de belangen op een ongunstige manier zou kunnen beïnvloeden, deel van rechten van verdediging die een algemeen beginsel zijn van het recht van de Europese Unie.

Dit recht gehoord te worden vormt een garantie voor eenieder om op nuttige en effectieve wijze zijn standpunt kenbaar te maken tijdens een administratieve procedure, en dit alvorens een beslissing ten aanzien van hem wordt genomen die zijn belangen op een ongunstige manier zou kunnen beïnvloeden. Voorgaande regel moet de bevoegde administratie in staat stellen op nuttige wijze rekening te houden met het geheel van de pertinente elementen. Het recht gehoord te worden voorafgaand aan dergelijke beslissing moet de bevoegde nationale overheid in staat stellen het dossier te onderzoeken op dergelijke wijze zodat met kennis van zaken een beslissing kan genomen worden die afdoende gemotiveerd is zodat de betrokkene met positief gevolg zijn beroepsrecht kan uitoefenen.)

Dat het Hof van Cassatie in hetzelfde arrest preciseert dat, rekening houdend met de finaliteit van het hoorrecht, dat verwerende partij een actieve onderzoeksplicht heeft die als volgt wordt geformuleerd:

"Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire,..... Seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue. »

(vrije vertaling :

Rekening houdend met de finaliteit van het hoorrecht moet verwerende partij alle informatie opzoeken die haar moeten toelaten om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht. Verwerende partij dient het dossier te onderzoeken en dient bijgevolg de vreemdeling uit te nodigen teneinde gehoord te worden over de redenen die zouden verhinderen dat een einde wordt gesteld aan zijn verblijfsrecht... Enkel een dergelijke uitnodiging verschaft de vreemdeling effectief de mogelijkheid zijn argumenten tegen een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht te doen gelden)

Dat gelet op voorgaande dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk een individuele beslissing is met nadelige gevolgen voor verzoekster, waarbij verzoekster de kans had moeten krijgen om te worden gehoord ;

Dat gelet dat verwerende partij verzoekster niet heeft uitgenodigd en bijgevolg een beslissing heeft genomen zonder kennis te hebben van het geheel van de feiten, is er eveneens sprake van een schending van het zorgvuldigheids-en redelijkheidsbeginsel ;

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing zorgvuldig is voorbereid en stoelt op een correcte feitenvinding ;

Dat indien verwerende partij verzoeker een grondig onderzoek had gedaan en verzoekster had gehoord alvorens de bestreden beslissing te nemen en te betekenen, had verwerende partij tijdig kennis gehad van volgende pertinente feitelijke elementen ;

Dat verwerende partij nagelaten heeft verzoeker uit te nodigen en heeft bijgevolg bestreden beslissingen genomen zonder alle informatie op te zoeken die moeten toelaten om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht ;

-Dat verzoekster hierbij de relevante feiten in het dossier herneemt ;

Verzoekster is op 23 januari 2015 in België aangekomen met een visum C dat geldig is van 23/01/2015 tot 27/10/2018 (zie stuk 2);

Verzoekster diende hierbij op 23 april 2015 een asielaanvraag in voor haarzelf en haar zoon ;

Verzoekster legde bij het indienen van de asielaanvraag onmiddellijk haar internationaal paspoort voor ;

In het paspoort wordt duidelijk aangegeven dat verzoekster België binnenkwam op 23 januari 2015, en **niet op 22 januari 2015** , zoals verweerster verkeerdelijk beweert en verkeerdelijk vermeldt op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ;

De datum van binnentrede in België op 23 januari 2015 wordt eveneens hernomen in de beslissing van het CGVS van 7 oktober 2015, waarnaar in het bestreden bevel uitdrukkelijk wordt verwezen (zie stuk 2);

Verweerster had dus wel degelijk kennis van dit feitelijk element op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel ;

Het gaat hier bijgevolg om een manifeste fout in de motivering, hetgeen een schending uitmaakt van de op verweerster rustende motiverings-en zorgvuldigheidsplicht ;

Verweerster was immers op de hoogte van het feit dat verzoekster op 23 april 2015 een asielaanvraag heeft ingediend ;

Verzoekster bevond zich bijgevolg nog in legaal verblijf op basis van het toegekende visum C ;

Verzoekster heeft vervolgens op 23 april 2015 een asielaanvraag ingediend, zodat zij opnieuw een wettig verblijf in België heeft verworven gedurende het verloop van de asielprocedure ;

Bijgevolg dient het verblijf van verzoekster niet langer beoordeeld worden conform de toepasselijke bepalingen mbt het visum C, doch wel conform de toepasselijke bepalingen ihk van asiel ;

Verzoekster heeft inmiddels ook een schorsend beroep ingediend tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS dd 07 oktober 2015 zodat zij tot op heden nog steeds wettig verblijft in België, aangezien de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog steeds hangende is ;

Uit voorgaande volgt dat verzoekster in de onmogelijkheid was om naar haar land van herkomst terug te keren, gelet op de ingeroepen feiten van vervolging en de hangende asielprocedure ;

Gelet op voorgaande dient te worden besloten dat verzoekster niet kan verweten worden dat zij zich op dit moment nog op het Belgisch grondgebied bevindt ;

Een eventuele terugkeer naar Indonesia zou immers betekenen onherstelbare schade richten aan de hangende procedure in beroep voor de RVV ;

Ingeval verweerster verzoekster had uitgenodigd had zij verweerster bovendien van bovenvermelde pertinente feiten kunnen inlichten ;

Het is dan ook ten onrechte dat verweerster eist dat verzoekster het grondgebied binnen de dertig dagen na afgifte van het bestreden bevel te verlaten ;

- Verzoekster beroept zich eveneens op artikel 3 EVRM en verwijst hierbij uitdrukkelijk naar het verzoekschrift in beroep dat zij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingediend ;

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218) ;

Verzoekster citeert de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin de draagwijdte van de verdragsbepaling reeds meermaals uitvoerig werd verduidelijkt (o.m. RVV nr 56 203 van 17 februari 2011, RVV, nr. 81 582 van 23 mei 2012) :

'Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, §75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, §108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388)'

Verzoekster verwijst hierbij naar het ingediende verzoekschrift van beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ;

In haar verzoekschrift heeft verzoekster uitgebreid gemotiveerd dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft, in hoofdorde wegens het familiaal geweld door haar echtgenoot dat zij reeds jaren diende te ondergaan en in hoofd orde wegens de vervolging in Indonesië wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, nl personen van vrouwelijk geslacht, die toebehoren tot de Chinese minderheid en het christelijk geloof belijden (zie stuk 4);

Zo bevat het verzoekschrift volgende motivering mbt de problematiek van het huiselijk geweld:

[...]

Ter volledigheid van het dossier voegt verzoekster een bijkomend stuk toe waaruit blijkt dat er sprake is van systematische vervolging van de christenen (zie stuk 5) ;"

4.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en naar artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en respectievelijk het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 oktober 2015 een beslissing genomen heeft waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, het feit dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.3. Waar verzoekster aanvoert dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat zij op 22 januari 2015 België binnenkwam, terwijl dit op 23 januari 2015 was, hetgeen volgens haar een "*manifeste fout in de motivering*" uitmaakt, dient vastgesteld dat verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht stelt dat het hier om een louter materiële misslag gaat die niet kan leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing daar uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verweerder wel degelijk op de hoogte was van het feit dat verzoekster op 23 januari 2015 België binnenkwam. Overigens laat verzoekster geheel na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze deze materiële vergissing volgens haar een "*manifeste fout in de motivering*" zou uitmaken zodanig dat dit zou (kunnen) leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

4.4. Zoals de verzoekende partij aanvoert, behelst het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Bovendien is een bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel in de zin van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn), dus is het Unierecht van toepassing. Het staat buiten twijfel dat het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten een bezwarend besluit is dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, al dan niet met vasthouding met het oog op verwijdering, hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

In casu kan worden vastgesteld dat verzoekster in het kader haar verzoek tot internationale bescherming de mogelijkheid heeft gehad om op nuttige wijze en daadwerkelijk voor haar belangen op te komen. Zij heeft immers een gehoor gehad op de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 april 2015 en vervolgens - zoals blijkt uit het arrest nr. 164.574 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – eveneens op het Commissariaat-generaal op 14 juli 2015 waar zij uitgebreid werd gehoord. Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken. Daarenboven werd de bestreden beslissing genomen nadat de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen had.

Een schending van de hoorplicht als beginsel van het Unierecht of van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangenomen. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

4.5. Verzoekende partij beroept zich eveneens op artikel 3 EVRM en verwijst hierbij uitdrukkelijk naar het verzoekschrift in beroep dat zij bij de Raad heeft ingediend.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatie-richtlijn. In de zaak *Elgafaji* oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15 (c) van de Kwalificatierichtlijn, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, *“een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, *Elgafaji*, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15 a) van de Kwalificatierichtlijn en dus ruimer is. Het EHRM heeft echter ondertussen in de zaak *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk* geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15.c van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 226).

In het voornoemd arrest van de Raad van 22 maart 2016 werd geoordeeld als volgt:

*“2.19. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).*

2.20. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.21. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.22. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.23. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.”

Ten slotte kan worden vastgesteld dat - nog daargelaten de vaststelling dat het merendeel van de informatie door verzoekster reeds werd neergelegd bij het verzoekschrift ingediend tegen de beslissing

van de commissaris-generaal van 27 oktober 2015 - in het kader van het huidig beroep geen informatie wordt aangereikt die aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk maakt.

4.6. Waar verzoekende partij ten slotte nog stelt dat de verwerende partij niet heeft uitgenodigd en bijgevolg een beslissing heeft genomen zonder kennis te hebben van het geheel van de feiten zodat er een schending is van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel kan zij gelet op wat voorafgaat niet worden bijgetreden.

4.7. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER